

Exodus 14, Salvátor 4.4.2021

Pojďte a vizte spasení Hospodinovo, jeho vítězné tažení. Přihlížejte, a nemukejte, protože Hospodin bude bojovat za vás.

Hod Boží, to je darovaný moment. Moment, kdy naši lidskou situaci naplno ozáří možnosti, jež otvírá spása, darované vysvobození. Uprostřed všeho, co se jinak tlačí před oči zvenku nebo dotírá na náš vnitřní zrak, co tlačí do beznaděje, vyčerpává, bere půdu pod nohama, nutí k rezignaci, najednou přichází světlo, energie, nečekaná šance. Jak když se potácíš temnou divnou mlhou a nevíš, zda se točíš v kruhu, jdeš zpátky, nebo někam, kam vůbec nechceš, a najednou ta tísnivá mračna prorazí paprsek slunce, a otevře ti výhled.

A výhled Božího hodu velikonočního je vsutku velkolepý. Takhle ho nastínil Pavel: *Jako poslední bude poražena smrt. (1K 15,26)* Bude?, přece BYLA, namítl by autor dnešního poselství Exodu. Tehdy, když moře ustoupilo, a přestalo překážet příběhu spásy. A Boží hod slaví, že to co BUDE, na konci, ve finále, to už tady bylo. Stalo se. Ne napořád, ale jako určující moment pro víru zástupu, putujícího tmou a zápasícího s nepřátelstvím i vlastní bezradností.

Putující lid má přitom důvodů k nářkům víc než dost. *Kam nás to vede?, za svobodou, nebo do horoucích pekel?*

Tohle muselo táhnout hlavou Izraelcům, když jim Mojžíš ohlásil třetí zastávku na jejich cestě z otrockého sevření: Dnes to vezmeme k moři, a utáboříme se u Píchirótu.

Píchirót, to je něco jako *Hluboká tlama*. Místo na rozhraní civilizace a divočiny. Co to z ní táhne? Nejsou to náhodou ozvěny děsivých mořských hlubin?

Takto se dnes staví do cesty Boží záchraně moře. A my už po opakovaných setkáních s nevyzpytatelností valících se vod aspoň trochu rozumíme, jakou roli v tomhle příběhu moře hraje:

Není to místo rekreace, ale síla rozvracející kreaci, Boží stvoření a jeho řád. A tak snad rozumíme, nač myslí vypravěč tohoto příběhu, když říká *moře*. Na valící se masu, která v mžiku spláchne tvé jistoty a naděje a nedá ti šanci. A ovšem i na všechny *vlny* násilí, *příboje* strachu, válečného šílení, *přivaly* nelidskosti, které občas zaútočí, a proti nimž podle *zažitých* zkušeností jednotlivec ani malé společenství nemá reálnou šanci... Sem, na dosah téhle sebejisté potvory, která se líně převaluje sem a tam, a občas umí dát najevo, že má nevyčerpateľně sil na to, aby s kýmkoli zatočila, sem Hospodin přivedl svůj lid. K Hluboké tlamě, z které to zavání zánikem a zmarem. Na místo smrti, která nakonec bere všechno.

A jen se tu utábořili, spatří, jak na obzoru víří prach kola faraonské eskadry smrti. Faraonova pýcha, vůle a neodbytná potřeba zadupat do země Božího milovaného, Izrael, jako by po poslední ráně vstala z mrtvých. A se svou elitní obrněnou jízdou se vydal putující lid převálcovat.

Jak je v tuhle chvíli nám? Jak jsme u toho příběhu my? Pokud bychom chtěli zůstat pouhými diváky, kteří poněkud odtažitě tohle dějství sledují, zůstanou nám síla a tajemství této události uzavřeny. A zrovna tak dopadneme, když se budeme dožadovat vysvětlení, co se s tím mořem stalo, jakože nějaký náhlý odliv, jak se v těch krajích údajně občas stává...?

Dnes jsme ale zváni pustit si ten příběh na tělo jako společenství víry. Jako společenství, které slaví tajemství velikonoční události, učí se její síle rozumět – a otevírá se jí na půdorysu tohoto SZního vyprávění. Na půdorysu svědectví o síle toho, co se stalo 3. dne, kdy byla poražena sama smrt.

A tak vizme jak dopadne, protože už to takhle v té zásadní velikonoční události dopadlo:

Mojžíši, pozdvihni svou hůl, napřáhni Klestičku, NAPŘÁHNI ji směrem k cíli, k zaslíbené zemi. Mojžíš napřáhne klestičku, a moře se rozpůlí, jak když rytíř rozsekne draka. Přitom ale pozorně poslouchejme, co je tu ve hře: Mojžíš napřáhl, a Hospodin rozdělil, doslova rozpoltil, rozseknul, ty vody svým svým Dechem. Od východu, tedy odnaproti, směrem ze zaslíbené země, duje na plný výkon Hospodinův dech nového života. Naproti Božímu lidu přišel Duch stvořitel, duje víchř svobodného života v zaslíbené zemi, a moře, ta nepřekročitelná překážka cesty z otroctví, musí ustoupit. Zavanul Boží duch života, a smrtící vody musejí srazit podpadky a poslušně se seřadit do špalíru pro Izrael. Takhle se duch Boží se vznášel nad vodami toho moře. Takhle oddělil vody od vod, udělal v nich cestu Izraeli. Tak Hospodin tvoří budoucnost pro svého milovaného, takhle tvoří záchranu, takhle proměňuje svět v nové stvoření, takhle tvoří příběh naděje, podstatné a důležité pro spásu všech!

Cesta je volná. Putování k svobodě je otevřeno, tam, kde bylo ještě před chvílí naprosto nemyslitelné na jakoukoli cestu dál jen pomyslet. A Izrael, lid víry, milovaný Hospodinův, se po ní smí vydat. Lid, topící se v bezmoci, náhle může pokračovat v cestě, kdežto neporazitelná moc po zuby vyzbrojených Egyptanů mu této noci nezpůsobí ani škrábnutí.

I takhle se této noci stará o svůj lid Hospodin, ten Bůh, který je s ním. Jsou to úplně manévry starostlivé Boží péče: „Moc předivná“, která obestírá děti Izraele, přeskupuje svoje síly. Už nejde v čele, ale staví se jako nepřekročitelný štít mezi vojska otrokářů, dychtících po kořisti, která jim unikla, a zástupy mužů, žen a dětí, putujících směrem k zaslíbené zemi. A tak se celou noc Egypt nedokázal přiblížit Izraeli na jediný máchnutí mečem. Oheň plál, a zatímco zachráněným je světlem na neprošlapané stezce temnotami, mezi hradbami smrtících vod – pronásledovatelům dychtícím po jejich životech se stal pravým opakem, temnotou, která působí chaos a zmar. Protože, když si egyptská eskadra smrti myslela, že má Izrael na dosah ruky, zasáhla ji sláva Hospodinova. *I stalo se v bdění jitřním... že vyhlédl Hospodin z oblaku.* Juknul na tu neporazitelnou armádu. Na zlomek sekundy sláva Páně osvětila je. Poznali svatost Hospodina zástupů – a hrůza zachvátila lidi i špičkovou bojovou techniku. Nepřemožitelným vojákům se roztrásla kolena, a neporazitelným vozům se rozviklala kola. Odborníci na válku svou bojovou techniku najednou ovládají s obrovskými OBTÍŽEMI, protože je OBTÍŽILA blízkost Svatého Izraelského. DOLEHLA na ně sláva Páně. A moře, rozevřené pro Izrael, aby nastoupil cestu života, musí ještě jednou poslechnout, a pohltnout ty, kteří přinášeli Izraeli jistou smrt.

Jaké víře otevírá toto vyprávění perspektivu? Kvůli komu se to takhle vypráví? Kvůli lidu víry.

Aby nám došlo, abychom uvěřili: Neporazitelná síla smrti prohrála. Když na vás zle dotírá, přeče se se jí nemusíte bát. Nemusíte se jí bát, dokonce ani tehdy ne, když jí sami podléháte. Ten nejhorší zápas, zápas s nepřítelem, vůči němuž jsme zcela bezmocní, ten už byl vybojován. Už jste za vodou. Voda křtu ve jméno Vzkříšeného Pána dosvědčuje: I vám patří síla téhle události. Proto má smysl nepodléhat rezignaci, oponovat nářkům předpostrašenosti, zápasit o naději i když okolnosti dávají zakoušet vlastní bezmoc.

Ano, do skonání světa se budou vynořovat faraoni, přinášející zotročení a beznaděj. Ani smrt nezmizí z obzoru (a někdy velmi citelné blízkosti) našich životů. Beznaděj, síly jež znelidšťují, nahánějí strach, zadupávají víru a naději, se po nás sápe a nejraděj by někdy opanovaly celé srdce. Ale od doby, kdy se začalo vyprávět o tomhle podivuhodně stvořeném vítězství, smí víra vědět – jako poslední nepřítel bude poražena i smrt. A vlastně už byla. Amen.

Salvátor 4.4.2021; Hod Boží velikonoční

Píseň 695,1+2

In: Pojd'te, pohleďte na Boží skutky, tím co koná mezi lidskými sny, vzbuzuje bázeň. Moře obrátil v souš, řeku přešli suchou nohou, radujme se tady z něho! Amen (Ž 66,5n)

Píseň 66, 1-4

Modlitba

Slavíme dnes tvůj den Hospodine, Bože záchrany a vykoupení. Vždyť ty nedovolíš, aby tvé dílo končilo ve zmaru a nicotě. Posíláš své svědky a skrze ně konáš divy pravdy, svobody, lásky, naděje. Díky tomu se smíme odvážit důvěry, že ani nad naším životem nepanuje nesmyslný zánik, tupý zmar, ale že nám patří blízkost tvého Království. Když jsme ti byli vzdáleni, tys i pro nás vybojoval spásu a otevřel cestu záchrany. Chválíme tvé dílo Pane Ježíši Kriste. Tvoje cesta kříže zpečetila boží blízkost a solidaritu. A tvé vítězství nad smrtí se i pro nás stalo nezničitelným znamením naděje. A voláme k tobě, Duchu pravdy, duchu života. Přijď! Přijď, dej zaznít slovu pravdy, a nás zbav předsudků. Přijď, a obnov naše žití. AMEN

1. čtení: 1K 15,20-26

Píseň Kryštof, suite J.S.Bacha Es dur

text kázání: Exodus 14

Píseň 627

Vyznání vin

Pokořme se před svatým Bohem a v tichosti srdcí vyznávejme: Vyznáváme, náš Pane, svou úzkost a nevíru. Neumíme důvěřovat tvé záchraně a zvát k ní ostatní. Svou starost věnujeme sobě, svému přežití, svému prospěchu, místo co bychom se odvážně otevřeli tvé blízkosti. I proto náš život ovládají zbytečné úzkosti i strach a beznaděj.

Před tebou, náš Pane, vyznáváme svoje viny: VYZNÁVÁME

Ty nás však, Pane, nenecháš být. V příběhu vyvoleného lidu jsi dosvědčil, že ti záleží na záchraně a obnově života. A v Ježíši Kristu tato záchrana mocně a osvobodivě dolehla i do našeho života.

BaS, vyznejme svou důvěru hlasitým VĚŘÍME "..."

Protože k nám v darech spásy přichází obnova a smíření, smíme i my odpouštět těm, kdo nám ublížili a mít naději pro ty, pro něž jsme ji ztratili.

Vyznejme to hlasitě: PRO LÁSKU KRISTOVU

ODPOUŠTÍME

Slovo milosti:

Ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování. Zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. (Tt 3,4n)

Pozdrav pokoje

USTANOVENÍ, podle Mt

A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dal učedníkům, a řekl: VEZMĚTE, JEZTE, to jest tělo mé. A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: PÍTE Z TOHO VŠICKNI. Nebo to jest krev má nové smlouvy, která se za mnohé vylévá na odpuštění hříchů. Ale pravím vám, že nebudu pít od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový v království Otce svého.

EPIKLEZE:

Rozpomeň se na nás, náš Pane, ve svém království. Dej vanout svému svatému Duchu, aby naše radost z tvého vykoupení byla pravdivá a naděje tvého království uprostřed nás i v celém světě rostla a sílila. Ve tvém jménu prosíme:

OTČE NÁŠ...

POZVÁNÍ

I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliťi bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setře Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomíny.

Zvání jsou bez rozdílu církevní příslušnosti všichni, kdo chtějí u stolu Vzkříšeného společně slavit Boží vítězství nad smrtí a beznadějí.

Píseň: Před tebou + El señor

Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kteří ho milují. *Jděte v pokoji* Kde je ó smrti ostent tvůj? Bohu díky, který nám dává vítězství skrze našeho Pána JKa. *Jděte v pokoji*

MODLITBA

Chválíme tě Pane za hostinu tvého království, chválíme za to, že obnovuješ naději a vyprahlou víru. Kdyžs nás posílil na cestě následování, drž nás na ní svým Duchem, otevřej naše oči pro nouzi bližních, otevřej ústa ke svědectví evangelia, otevřej srdce pro milování bližních podle tvého příkazu i příkladu.

Píseň po VP 660,1+3

Ohlášení

Přímluvy:

Pane, z příběhu tvé spásy víme, že jsi nablízku těm, na něž dolehly úzkosti a pochyby. Tvoř z nás lid, který tvé blízkosti věří víc, než přivalům strachu, sobectví nenávisti či hrůzy. Otvíráš cestu svobody. Prosím za ty, kdo jsou zotročení sobectvím, strachem o sebe, závislostmi. Prosíme za ty, které stále strhává zpátky jejich temná minulost. Vítězství tvé spásy prozařuje temnotu smrti. Vysvobod' ze sevření smrti všechny, kdo v těchto dnech naříkají nad ztrátou někoho ze svých blízkých, kdo prožívají obavy a hrůzu. Kristus přišel proto, aby svou službou obnovoval naše lidství. Prosíme za ty, kdo si v této chvíli kladou otázky nad smyslem služby druhým. Inspiruj nás k životu, který překračuje obzor každodenního sobectví. Necháš zmlknout řeč nedověry i paniky. Prosíme za všechny, kdo ztrácejí víru, za ty, jimž se vzdálil pokoj a důvěra. Nechť blízkost tvé naděje a tvého pokoje přemáhá každou úzkost, zoufalství i bezradnost. Světlo tvé obnovující moci nechť vnáší pokoj doprostřed rozbitých životů i vztahů, přivádí naše kroky na cestu spravedlnosti, dává sílu obnovit vztah k druhým i k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. AMEN

Poslání Ř 15,13

Požehnání Ex 13

Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci. Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.

Píseň Sv 234 Oheň plál (ref+1+ref)